

[Asger Jensen.]

sådan lige en endelig fortegnelse over; nu har vi i dag specielt drøftet arbejdsløsheds-kasser, men for sådan lige at anskueliggøre mine tanker, kan jeg da sige, at jeg tænker på sådan noget som arbejdsløsheds-kasser, sygekasser, mødrehjælp, husmoderafløsning, hjemmehjælp, socialkontorer, og man kan blive ved — så vidt jeg ved en 17-18 kontorer, hvor borgerne må henvende sig. Nogle af dem skal de først regelmæssigt gå til for at betale kontingent, og i andre tilfælde skal de løbe til en hel række af disse kontorer for at blive hjulpet i trangssituationer. Det er derfor, jeg siger, at det for lidt er borgeren, man tænker på. Det kan ikke være hensynet til bare at opretholde disse kontorer, der bør være afgørende for folketinget.

Hvor meget lettere ville det ikke blive med en samlet ordning! Hr. Bladt kunne ikke tro, det blev nogen rationalisering at have et socialt tryghedsbeløb. Vi ved hvordan det er med folkepensionsbidraget. Der er knap nok nogen, der tænker på, at det overhovedet er et beløb, der indgår på skattebilletten. Hvis man havde en tilsvarende ordning for alle tryghedsområder med et fast beløb for hver enkelt borger, som derigennem var forsikret for alt på alle områder, så kunne der da i hvert fald ikke tænkes en lettere måde at få sine kontingenter betalt på end den samme måde som den, vi betaler folkepensionsbidrag på.

Arbejdsgiverne pålægger vi stadig væk at sidde og regne ud og føre på lister og føre kontrol med indbetalinger på en hel række områder. For bare at nævne nogle: ATP, ulykkesforsikring, invalidebidrag, bidrag til arbejdsløsheds-kassen osv. Hvis vi også samler det for hver enkelt ansat i ét bidrag, så sparer vi også dér en masse arbejdskraft, som kan anvendes til noget betydelig mere nyttigt end bare at gå og administrere disse enkelte beløb. Det er en ganske overordentlig forenkling, der vil kunne finde sted, og der vil kunne udføres produktivt arbejde i stedet for denne ganske unødvendige flytten om med beløb fra det ene sted til det andet. Derfor er det dem, der vil have den moderne tid, der vil fremskridtene, der siger, at nu har man bygget arbejdsløsheds-kasser op for 65 år siden, sygekasser op for 90 år siden, eller hvor længe det er — hvor det dengang tiltrængtes at det blev gjort på den måde,

og det er der ingen der har noget at sige om — men man skal da ikke blive sådan, at man — enten vi nu vil bruge stærke ord som reaktionær eller et pænere ord som konservativ — slet ikke vil være med til at lave om og modernisere i vor tid. Det tror jeg man skal være meget forsigtig med fra flertallets side at holde fast på.

Chr. Madsen: Der skydes temmelig meget på arbejdsløsheds-kasserne, og venstre og de konservative ville jo nok gerne have dem helt af vejen, men det får de nok ikke, det får de ikke, uanset om de ønsker det. Nu taler hr. Asger Jensen om den moderne tid, der vil fremskridt, og dermed mener han jo, som han har fremhævet nogle gange, at der skal være en samlet ordning, og at der skal være en grundsikring for alle, uanset hvad man kommer ud for, om det bliver arbejdsløshed, sygdom eller ulykkestilfælde. Det er vi for så vidt ikke modstandere af, men hvorfor siger man ikke, hvad den grundsikring skal bestå i? Det ville jo lette hele problemet. Hvis det er sådan, at man siger, at grundsikringen skal bestå i erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, der ligger på et bestemt højt niveau, så tror jeg da ikke, der bliver nogen problemer om det. Men jeg har på fornemmelsen, at når man nu fra VK-partiernes side siger „grundsikring“, så tænker man mere på en grundsikring, der ligger temmelig lavt, og hvor de forskellige, der vil have noget mere over en sådan grundsikring, på en eller anden måde må finde former for at betale det selv. Det har jeg altså på fornemmelsen, og jeg tror også nok, at der i socialreformkommissionen, eller dengang vi havde debatten derom, var nogle — jeg er ikke sikker på, om det var venstre eller de konservative — der fremsatte det synspunkt. Vi er da ikke indstillet på, at vi skal have en grundsikring af den art. Vil man en grundsikring, lad os så komme op på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. En arbejdsløs eller en syg eller en ulykkesramt er ligeglad med, hvor han henter pengene, når bare han får penge nok.

Arbejdsministeren sagde noget i den retning, at jeg skulle være betænkelig med hensyn til hjælpemidlerne, som han vurderede skulle ind i en kommende lovgivning, og at jeg ikke var så særlig interesseret